

ROMÂNIA

2
43

CIVIL

CURTEA DE APEL BRAȘOV

Cabinetul Președintelui

Nr. 2408/33/8 ianuarie 2019

REGISTRATURA
Către
Registratura Generală
Intrare nr. 23
20/19 Luna 1 Zila 10

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În temeiul dispozițiilor art. 21 alin. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1375/2015 și pct. II.7 din Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 725/2015, vă solicităm să vă pronunțați asupra unei probleme de drept soluționate diferit de instanțele judecătorești, respectiv, „admisibilitatea contestării cuantumului despăgubirilor estimate de expropriator în etapa administrativă, conform art. 5 alin.1 din Legea nr. 255/2010 și stabilirea pe cale judecătorească a despăgubirilor definitive cuvenite expropriatului, după emiterea deciziei de expropriere și consemnarea sumelor aferente despăgubirilor conform art. 9 alin. 1, 2 și 4 din Legea nr. 255/2010, dar înainte de emiterea hotărârii prevăzute de art. 20 din aceeași lege, cu consecința obligării expropriatorului la plata efectivă a acestora, în cuantumul stabilit de instanță în urma evaluării efectuate”.

Vă înaintăm copia hotărârii colegiului de conducere al Curții de Apel Brașov nr. 117/3 decembrie 2018 și materialul constituit în legătură cu chestiunea de drept ce face obiectul sesizării.

Cu deosebită considerație,

Președintele Curții de Apel Brașov
Judecător Elena Barbu

Grefier documentarist
Lucica Gogiu

CURTEA DE APEL BRAȘOV
Colegiul de conducere

HOTĂRÂREA nr. 117
emisă astăzi, 3 decembrie 2018

Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov, convocat și întrunit în ședința din 3 decembrie 2018 în conformitate cu dispozițiile art. 7 alin. 1 lit. q și art. 23 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1375/2015, a luat în dezbatere, în suplimentarea ordinii de zi, *referatul întocmit de președintele delegat al secției civile pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu un recurs în interesul legii asupra unei probleme de drept soluționată diferit de instanțele judecătorești.*

Prin respectivul referat se solicită colegiului de conducere ca în temeiul prevederilor art. 514 din Codul de procedură civilă, coroborat cu art. 21 alin. 2 din Hotărârea C.S.M. nr. 1375/2015 și pct. II.7 din Hotărârea C.S.M. nr. 725/2015, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție pentru declararea unui recurs în interesul legii asupra următoarei probleme de drept soluționate diferit de instanțele judecătorești: *admisibilitatea contestării cuantumului despăgubirilor estimate de expropriator în etapa administrativă, conform art. 5 alin. 1 din Legea nr. 255/2010 și stabilirea pe cale judecătorească a despăgubirilor definitive cuvenite expropriatului, după emiterea deciziei de expropriere și consemnarea sumelor aferente despăgubirilor conform art. 9 alin. 1, 2 și 4 din Legea nr. 255/2010, dar înainte de emiterea hotărârii prevăzute de art. 20 din aceeași lege, cu consecința obligării expropriatorului la plata efectivă a acestora, în cuantumul stabilit de instanță în urma evaluărilor efectuate.*

Problema de drept ce a creat divergența de practică judiciară vizează admisibilitatea contestațiilor introduse de proprietarii expropriați în temeiul Legii nr. 255/2010, prin care se contestă cuantumul despăgubirilor estimate de expropriator în etapa administrativă, conform art. 5 alin. 1 din Legea nr. 255/2010 și se solicită stabilirea pe cale judecătorească a despăgubirilor definitive cuvenite expropriatului, anterior emiterii hotărârii prevăzute de art. 20 din aceeași lege, prin care se stabilesc despăgubirile cuvenite în mod definitiv proprietarilor expropriați.

Dispoziții legale incidente:

Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local.

Art. 5 alin. 1: În vederea realizării lucrărilor prevăzute la art. 1 și 2, expropriatorul prevăzut la art. 2 alin. (2) are obligația de a aproba prin hotărâre a Guvernului sau, după caz, prin hotărâre a autorității administrației publice locale sau județene, respectiv a Consiliului General al Municipiului București, după caz, potrivit legii, indicatorii tehnico-economici ai lucrărilor de interes național, județean și local, pe baza documentației tehnico-economice aferente, amplasamentul lucrărilor, conform variantei finale a studiului de fezabilitate, respectiv a variantei finale a studiului de fezabilitate, după caz, sursa de finanțare, precum și declanșarea procedurii de expropriere a tuturor imobilelor care constituie coridorul de expropriere, a listei proprietarilor așa cum rezultă din evidențele Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară sau ale unităților administrativ-teritoriale, sumele individuale aferente despăgubirilor

estimate de expropriator pe baza unui raport de evaluare întocmit având în vedere expertizele întocmite și actualizate de camerele notarilor publici și termenul în care acestea se virează într-un cont deschis pe numele expropriatorului la dispoziția proprietarilor de imobile.

Art. 9 alin. 1, 2 și 4: În termen de 5 zile lucrătoare de la expirarea termenelor prevăzute la art. 8, expropriatorul are obligația emiterii deciziei de expropriere.

Decizia de expropriere constituie titlu executoriu pentru predarea bunului imobil, atât împotriva celor expropriați, cât și împotriva celor care pretind un drept legat de bunul imobil expropriat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a litigiului legat de proprietatea bunului imobil expropriat. Contestația asupra deciziei de expropriere nu suspendă transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor imobile în cauză.

Transferul dreptului de proprietate asupra imobilelor din proprietatea privată a persoanelor fizice sau juridice în proprietatea publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale și în administrarea expropriatorului operează de drept la data emiterii actului administrativ de expropriere de expropriator, ulterior consemnării sumelor aferente despăgubirii.

Art. 18: În termen de 5 zile de la emiterea deciziei de expropriere, expropriatorul numește comisia de verificare a dreptului de proprietate ori a altui drept real în temeiul căruia cererea a fost formulată și constată acceptarea sau, după caz, neacceptarea cuantumului despăgubirii de către proprietar sau titularii altor drepturi reale asupra imobilului supus exproprierii.

Art. 19: Plata despăgubirilor pentru imobilele expropriate se face în baza cererilor adresate de către titularii drepturilor reale, precum și de către orice persoană care justifică un interes legitim.

(2) Cererea pentru plata despăgubirilor va conține numele și prenumele titularilor drepturilor reale, adresa de domiciliu și actele doveditoare referitoare la existența drepturilor reale asupra bunului imobil expropriat. Cererea, împreună cu documentele doveditoare, originale și/sau copii legalizate, va fi depusă în termen de 10 zile de la data aducerii la cunoștința publică, prin afișare la sediul consiliului local pe raza căruia se află imobilul.

(3) Dovada dreptului de proprietate și a celorlalte drepturi reale asupra imobilelor expropriate se face prin orice mijloace de probă admise de lege, inclusiv în zonele în care se aplică Decretul-Lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor referitoare la cărțile funciare, cu modificările ulterioare, în funcție de modalitatea de dobândire a drepturilor - convențională, judiciară, legală, succesorală, înțelegând prin dobândire și constituirea sau reconstituirea dreptului de proprietate în temeiul unor legi speciale.

(4) La cererea comisiei prevăzute la art. 18 solicitantul are obligația să completeze documentația depusă privind calitatea de titular al dreptului real pentru care solicită despăgubirea, în termen de 15 zile de la solicitare. În caz contrar, comisia prevăzută la art. 18 va consemna într-un cont bancar deschis pe numele solicitantului despăgubirea, însă eliberarea acesteia se va face numai la data la care solicitantul își va dovedi dreptul, în condițiile prezentei legi.

(5) În cazul în care titularii drepturilor reale nu depun cererea și/sau documentele doveditoare, potrivit prevederilor alin. (1) și (2), expropriatorul va notifica acestora sumele propuse pentru plata despăgubirilor și le va consemna într-un cont bancar deschis pe numele expropriatului. Despăgubirile vor fi eliberate în condițiile prezentei legi.

(6) În cazul în care despăgubirile referitoare la același imobil sunt cerute în concurs sau în contradictoriu de mai multe persoane aparent îndreptățite, despăgubirile se vor consemna pe numele tuturor, urmând să fie împărțite potrivit legii civile. Despăgubirea va fi eliberată numai titularilor drepturilor dovedite prin acte autentice și hotărâri judecătorești definitive și irevocabile sau prin certificatul de moștenitor eliberat de notarul public. Eventualele litigii amână eliberarea despăgubirilor consemnate.

(7) În situația în care imobilele expropriate sunt proprietatea unei persoane decedate, despăgubirea se va consemna pe seama defunctului. Despăgubirile vor fi eliberate numai succesorilor care își vor dovedi calitatea cu certificatul de calitate de moștenitor, certificatul de moștenitor sau cu hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă.

(8) În situația în care imobilele expropriate fac obiectul unei succesiuni, iar succesorii nu sunt cunoscuți sau nu pot prezenta certificat de moștenitor, dacă procedura succesorală este deschisă, despăgubirea se va consemna pe seama succesiunii. În ipoteza în care procedura succesorală nu este deschisă, un reprezentant al expropriatorului este îndreptățit să solicite informații asupra deschiderii succesiunii, iar suma reprezentând despăgubirile va fi consemnată într-un cont distinct, pe seama succesiunii. Despăgubirile vor fi eliberate numai succesorilor care își vor dovedi calitatea cu certificatul de moștenitor sau cu hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă.

(9) Prin derogare de la prevederile art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, imobilele pentru care s-au formulat notificări de restituire, care fac parte din coridorul de expropriere, sunt expropriate în condițiile prezentei legi sau, după caz, transferate în domeniul public al statului și în administrarea autorităților prevăzute la art. 2.

(10) În cazul altor situații litigioase decât cele prevăzute la alin. (5) și (6), sumele aferente exproprierii se consemnează pe numele persoanelor aflate în litigiu, urmând a fi plătite în condițiile prezentei legi.

(11) La cerere, despăgubirea va fi eliberată inclusiv titularilor drepturilor reale care nu sunt de acord cu quantumul stabilit, proporțional cu cota-parte deținută, dacă s-a făcut dovada drepturilor reale asupra imobilului expropriat. Ulterior, în situația stabilirii unui quantum superior prin hotărâre judecătorească definitivă, expropriatorul va elibera foștilor titulari ai drepturilor reale, la cerere, suma reprezentând diferența dintre despăgubirea stabilită de instanța judecătorească și despăgubirea stabilită de expropriator, proporțional cu cota-parte pe care au deținut-o.

(12) Identificarea imobilelor expropriate, aflate în litigiu, se va face numai în sistem național de coordonate, în conformitate cu prevederile Legii nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 22 alin. 1: Expropriatul nemulțumit de quantumul despăgubirii prevăzute la art. 19 se poate adresa instanței judecătorești competente în termenul general de prescripție, care curge de la data la care i-a fost comunicată hotărârea de stabilire a quantumului despăgubirii, sub sancțiunea decăderii, fără a putea contesta transferul dreptului de proprietate către expropriator asupra imobilului supus exproprierii, iar exercitarea căilor de atac nu suspendă efectele hotărârii de stabilire a quantumului despăgubirii și transferului dreptului de proprietate.

În fapt, verificând întreaga documentație înaintată de curțile de apel din țară la solicitarea președintelui secției civile a Curții de Apel Brașov, s-a constatat că există practică neunitară la nivelul curților de apel în ceea ce privește chestiunea de drept supusă analizei, ceea ce justifică aplicarea dispozițiilor art. 514 și 515 Cod procedură civilă.

Astfel, în această problemă juridică se conturează două opinii:

1. Într-o primă orientare, majoritară, s-a apreciat că o astfel de acțiune, prin intermediul căreia se critică quantumul estimativ al despăgubirilor, este inadmisibilă sau prematură, întrucât vizează exercitarea căii de atac a contestației împotriva unei evaluări estimative a despăgubirilor rezultate din expropriere, iar nu împotriva hotărârii de stabilire a sumei de bani ce li se cuvine în mod definitiv proprietarilor expropriați, emisă în condițiile art. 20 din lege.

Argumentele care stau la baza acestei opinii sunt următoarele:

A) Nicio dispoziție legală nu împiedică expropriatul să accepte la plată despăgubirile estimative, conform art. 5 alin. 1 din lege, în cadrul procedurii prevăzute la art. 19 din lege (la cererea titularului dreptului care a fost expropriat), iar această acceptare și plată a sumelor din anexa 2 la H.G. nr. 743/2014 nu înlătură obligația emiterii hotărârii de stabilire a despăgubirilor prevăzută de art. 20 din lege, care marchează și momentul deschiderii dreptului expropriatului de a contesta suma acordată cu titlu de despăgubiri;

B) Chiar dacă s-a emis decizia de expropriere care, potrivit legii, este titlu executoriu pentru predarea bunului imobil, expropriații nemulțumiți de despăgubirile estimative, în intervalul cuprins între data exproprierii și data emiterii hotărârii prevăzută de art. 20 din lege, au alte remedii procedurale, respectiv, pot solicita expropriatorului despăgubiri pentru lipsa de folosință a terenului sau pot solicita, printr-o altă acțiune, obligarea intimatului să îndeplinească celelalte etape ale exproprierii, obținând repararea prejudiciului produs prin scurgerea timpului;

C) Legea nr. 255/2010 acordă dreptul de acces la o instanță în ceea ce privește stabilirea unui quantum just al despăgubirilor, în contextul procedurii instituite de art. 20-22, iar actele administrative ale exproprierii, respectiv decizia de expropriere și anexa la hotărârea de guvern, nu pot fi asimilate hotărârii de stabilire a cuantumului despăgubirilor care i-ar deschide expropriatului dreptul de contestare a cuantumului despăgubirilor;

D) Curtea Constituțională a României, prin deciziile nr. 29/2012 și 316/2012, a reținut că prevederile art. 9 și 19 din Legea nr. 255/2010 sunt constituționale sub aspectul procedurii de evaluare a despăgubirilor și cu privire la existența unei juste și prealabile despăgubiri;

E) În absența unei hotărâri de stabilire a cuantumului despăgubirii emisă de expropriator, proprietarului expropriat nu îi poate fi recunoscut demersul judiciar care să aibă ca obiect contestarea unor despăgubiri, care nu sunt încă determinate de expropriator în mod individual, pentru fiecare persoană expropriată, în baza unui raport de evaluare care să aibă în vedere caracteristicile tehnico-edilitare ale fiecărui teren expropriat, situat pe coridorul de expropriere;

F) Nu se poate reține nici împrejurarea că prin această soluție se aduce atingere dreptului reclamantului de acces la justiție, pentru că acesta este îndreptățit să formuleze o acțiune pentru angajarea răspunderii statului pentru expropriere de fapt, sau pot solicita instanței să dispună obligarea expropriatorului să emită o hotărâre de stabilire a despăgubirilor, cu plata de daune interese pentru prejudiciul creat proprietarului expropriat;

G) Lipsa unei hotărâri de stabilire a despăgubirilor echivalează cu un refuz al expropriatorului de a-și îndeplini obligațiile reglementate de Legea nr. 255/2010, iar un asemenea refuz poate să fie cenzurat în justiție, pentru că nicio dispoziție legală nu limitează dreptul celui ce se consideră nedreptățit de a se adresa instanțelor competente, ci dimpotrivă, însăși Constituția prevede în art. 21 alin. (2) că nicio lege nu poate îngradi exercitarea dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea intereselor sale legitime;

H) În acest sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, care a confirmat soluțiile pronunțate de instanțele inferioare prin care a fost obligat expropriatorul, la cererea proprietarului, să emită decizia de expropriere, pe calea obligației de a face, în condițiile art. 20 din Legea nr. 255/2010 (de exemplu: decizia civilă nr. 2267/17.04.2013 – dosar nr. 13815/118/2011; decizia civilă nr. 1923/04.04.2013 – dosar nr. 13816/118/2011; decizia civilă nr. 4425/10.10.2013 – dosar nr. 5522/118/2012);

I) Prin Legea nr. 255/2010 au fost reglementate nu numai procedurile administrative prealabile exproprierii, dar și modalitățile de a ataca în justiție una dintre măsurile dispuse în cadrul acestei proceduri și anume stabilirea despăgubirilor; cel expropriat nu poate, însă, să formuleze contestația prevăzută de art. 22 din lege, decât dacă expropriatorul emite hotărârea de stabilire a cuantumului despăgubirilor;

J) Aplicarea unei asemenea condiții nu încalcă prevederile art. 21 din Constituție care consacră liberul acces la justiție, iar imperativul constatării existenței hotărârii prealabile formulării contestației nu afectează substanța dreptului garantat atât constituțional, cât și prin art. 6 alin. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, cât timp, așa cum s-a arătat în cele expuse anterior, transferul dreptului de proprietate expropriator nu operează până la data consemnării sumelor aferente despăgubirii, iar încălcarea dreptului de proprietate al reclamantului anterior acestei operațiuni, deschide proprietarilor calea de acces la justiție, conform dreptului comun, pentru protejarea proprietății acestora și despăgubirea lor pentru prejudiciile create de stat, prin uzurparea dreptului său de proprietate;

K) Într-o jurisprudență constantă și fundamentată, instanțele judecătorești, inclusiv Înalta Curte de Casație și Justiție, au recunoscut dreptul persoanei expropriate de a solicita, printr-o acțiune în justiție, obligarea expropriatorului la emiteria hotărârii de stabilire a despăgubirilor,

astfel încât nu se poate reține că o condiționare a exercitării acțiunii reglementată de art. 22 din Legea nr. 255/2010 de existența unei hotărâri de stabilire a despăgubirii este de natură să afecteze însăși substanța dreptului de proprietate al persoanei menționate.

În sensul acestei opinii au pronunțat hotărâri judecătorești **Curtea de Apel Brașov** (sentința civilă nr. 22/S/02.02.2018 a Tribunalului Brașov, rămasă definitivă prin decizia civilă nr. 1476/AP/11.10.2018 a Curții de Apel Brașov; sentința nr. 25/S/02.02.2018 a Tribunalului Brașov, rămasă definitivă prin decizia nr. 1475/AP/11.10.2018 a Curții de Apel Brașov), **Curtea de Apel Constanța** (decizia civilă nr.78/C/02.10.2013 a Curții de Apel Constanța, secția I civilă; decizia nr. 137/28.11.2012 a Curții de Apel Constanța, secția I civilă), **Curtea de Apel Cluj** (decizia civilă nr. 1/A/10.01.2018 a Curții de Apel Cluj, secția I civilă) și **Curtea de Apel Târgu Mureș** (sentința civilă nr. 1131/10.11.2016 a Tribunalului Mureș, secția civilă, rămasă definitivă prin decizia civilă nr. 202/A/18.05.2017 a Curții de Apel Târgu Mureș, secția I civilă).

2. Într-o a doua orientare jurisprudențială, minoritară, s-a apreciat că cererile formulate de proprietarii expropriați în timpul derulării etapelor exproprierii, prin care s-au contestat sumele stabilite estimativ prin actele administrative emise de expropriatori, pot fi analizate, astfel de acțiuni nefiind inadmisibile chiar dacă nu s-au epuizat etapele exproprierii și nu s-a emis hotărârea definitivă de stabilire a despăgubirilor.

În motivarea acestei opinii s-au reținut, în esență, următoarele:

A) Potrivit art. 20 din Legea nr. 255/2010, expropriatorul are obligația de a emite o hotărâre individuală de stabilire a cuantumului despăgubirii, cerință neîndeplinită în speță, unde o asemenea hotărâre nu a fost emisă, deși au trecut mai bine de trei ani de la data emiterii deciziei de expropriere;

B) Neîndeplinirea obligației de către expropriator, deși a trecut un termen mai mult decât rezonabil, nu poate fi imputată reclamanților, care au pierdut dreptul de proprietate prin efectul deciziei de expropriere și al legii (art. 9), încât dreptul la acțiune, conferit de prevederile art. 22 nu poate fi negat;

C) Chiar dacă legea nu stabilește în mod expres un termen pentru emiterea hotărârii de stabilire a despăgubirilor, nu trebuie omisă că în cauză poziția pârâtei cu privire la cuantumul despăgubirilor este una categorică, decizia de expropriere a fost emisă și își produce efectele, iar de la data emiterii acesteia a trecut un termen nerezonabil care creează o stare de incertitudine, or nu acesta a fost scopul edictării unui act normativ cu caracter special în materie de expropriere;

D) A respinge acțiunea ca inadmisibilă, deși legea nu o prevede în mod expres, ar însemna negarea dreptului constituțional al reclamanților de a se adresa instanței pentru protejarea dreptului lor, drept conferit de art. 21 și art. 44 din legea fundamentală, precum și de normele internaționale înscrise în art. 6 din Convenție și art. 1 din Primul Protocol adițional la aceasta, ceea ce nu este de admis;

E) Situația generată de conduita expropriatorului este asemănătoare cu cea care și-a găsit rezolvarea prin Decizia în interesul legii nr. XX/2007, decizie dată în aplicarea dispozițiilor art. 26 alin. 3 din Legea nr. 10/2001 și prin care s-a statuat că instanța de judecată este competentă să soluționeze pe fond nu numai contestația formulată împotriva deciziei/dispoziției de respingere a cererilor prin care s-a solicitat restituirea în natură a imobilelor preluate abuziv, ci și acțiunea persoanei îndreptățite în cazul refuzului nejustificat al entității deținătoare de a răspunde notificării părții interesate.

În sensul acestei opinii au pronunțat hotărâri **Curtea de Apel Brașov** (decizia civilă nr. 1117/AP/18.07.2018 a Curții de Apel Brașov; decizia civilă nr.1203/AP/13.09.2018), **Curtea de Apel București** (decizia civilă nr. 740/A/26.09.2017 a Curții de Apel București, secția a IV-a civilă; decizia civilă nr. 602/A/19.09.2016 a Curții de Apel București, secția a IV-a civilă; decizia civilă nr. 466/A/20.04.2018 a Curții de Apel București, secția a IV-a civilă; sentința civilă nr. 446/20.02.2017 a Tribunalului Ilfov, secția civilă), **Curtea de Apel Alba Iulia** (sentința civilă nr. 485/27.06.2018 a Tribunalului Sibiu, secția I civilă; sentința civilă nr. 1090/17.06.2015 a Tribunalului Hunedoara, secția I civilă, definitivă prin decizia civilă nr. 715/02.05.2017 a Curții de Apel Alba Iulia, secția I civilă; decizia civilă nr. 1031/A/29.06.2017 a

Curții de Apel Alba Iulia, secția I civilă), Curtea de Apel Craiova (decizia civilă nr. 1548/09.03.2016 a Curții de Apel Craiova, secția I civilă; sentința civilă nr. 148/16.05.2018 a Tribunalului Gorj, secția civilă) și Curtea de Apel Timișoara (decizia civilă nr. 88/31.05.2018 a Curții de Apel Timișoara).

Colegiul de conducere constată că în cadrul Curții de Apel Brașov - secția civilă s-au exprimat ambele opinii menționate anterior cu privire la problema de drept ce a creat divergența de practică judiciară, neexistând astfel practică unitară. **Analizând hotărârile judecătorești atașate, apreciază că acțiunile ce fac obiectul prezentului referat sunt inadmisibile.**

Constatând că situația este similară și la nivel național și văzând, din verificarea site-ului I.C.C.J., că această chestiune de drept nu a fost clarificată anterior de instanța supremă prin mecanismul instituit de art. 519 Cod procedură civilă, iar la acest moment nu este înregistrată o cerere de recurs în interesul legii sau o cauză privind dezlegarea unor chestiuni de drept cu acest obiect,

Având în vedere dispozițiile art. 514 Cod procedură civilă și în temeiul dispozițiilor art. 21 alin. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești aprobat prin Hotărârea C.S.M. nr. 1375/2015,

Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov, cu unanimitate de voturi,

HOTĂRĂȘTE:

Art. 1. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu solicitarea de a se pronunța asupra unei probleme de drept soluționate diferit de instanțele judecătorești, respectiv, *admisibilitatea contestațiilor introduse de proprietarii expropriați în temeiul Legii nr. 255/2010, prin care se contestă cuantumul despăgubirilor estimate de expropriator în etapa administrativă, conform art. 5 alin. 1 din Legea nr. 255/2010 și se solicită stabilirea pe cale judecătorească a despăgubirilor definitive cuvenite expropriatului, anterior emiterii hotărârii prevăzute de art. 20 din aceeași lege, prin care se stabilesc despăgubirile cuvenite în mod definitiv proprietarilor expropriați.*

Data astăzi, 3 decembrie 2018.

Colegiul de conducere :

Judecător Elena Barbu – Președintele Curții de Apel Brașov

Judecător Răzvan Cosmin Dicu

Judecător Nicoleta Hădărean

Judecător Ramona Grațielă Milu

Judecător Anca Pîrvulescu

Judecător Otilia Diana Pop

Judecător Demis Marius Spărios

